

การศึกษาการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในภาษาเกาหลี ของนักศึกษาชาวไทย*

A STUDY OF THE USE OF KOREAN CONCORDS ADVERBS AMONG THAI STUDENTS

สมาวดี กิ่งแฮ^{1**} และ กาญจนา สหะวีริยะ²

Samawadee Kunghae^{1**} and Kanchana Sahaviriya²

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต.รูสะมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี 94000 ประเทศไทย^{1,2}

Prince of Songkla University, Pattani Campus, Ru Samilae Sub-district, Mueang District, Pattani Province 94000 Thailand^{1,2}

**Corresponding author E-mail: samawadee.k@pn.psu.ac.th

(Received: 10 Feb, 2023; Revised: 3 Aug, 2023; Accepted: 16 Aug, 2023)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี 2) เปรียบเทียบการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี โดยใช้แบบทดสอบจากนักศึกษาชาวไทย 139 คน และเจ้าของภาษาชาวเกาหลี 56 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาชาวไทยกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมีความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกประเภท 2) เจ้าของภาษามีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ได้ถูกต้องในอัตราที่สูงกว่านักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างในทุกประเภท นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมากกว่ากลุ่มระดับกลาง ส่วนปัญหาการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) ปัญหาที่เกิดจากนักศึกษาชาวไทยสามารถเลือกใช้ไวยากรณ์ร่วมกับคำวิเศษณ์ได้ถูกต้อง แต่นำไปใช้ในบทสนทนาได้ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ส่งผลให้คำตอบของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างยังคงแตกต่างกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี 2) ปัญหาการเลือกใช้ไวยากรณ์ที่ไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ไวยากรณ์ไม่เหมาะสมกับคำวิเศษณ์เกิดจากการที่ภาษาเกาหลีมีไวยากรณ์พ้องความหมายจำนวนมากทำให้เกิดการสับสนในการเลือกใช้ นอกจากนี้ยังมีการแทรกแซงจากภาษาแม่คือ มีการนำกฎการใช้ในภาษาไทยมาใช้กับคำวิเศษณ์ภาษาเกาหลี อนึ่งการเรียนรู้เนื้อหาที่ละส่วนก็ส่งผลให้นักศึกษาชาวไทยมองไม่เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำวิเศษณ์และไวยากรณ์ในการปรากฏร่วมกันด้วยอีกประการหนึ่ง

คำสำคัญ: ภาษาเกาหลี, คำวิเศษณ์, ไวยากรณ์, นักศึกษาชาวไทย

* บทความวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตามสัญญาเลขที่ HUM66040165-0

¹ ดร. สาขาวิชาภาษาเกาหลี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาเกาหลี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to compare the ability of intermediate and advanced Thai students of Korean and native Korean speakers in using Korean concord adverbs; and 2) to compare their selection of the concord adverbs. The data were collected using the test administered to 139 Thai students learning Korean and 56 native Korean speakers. The findings were as follows: 1) Thai students and native Korean speakers showed statistically significant differences in all aspects concerning their ability to use Korean concord adverbs; and 2) native Korean speakers were most likely to employ the correct concord adverbs of all types whereas advanced Thai students, compared to the intermediate ones, showed their higher ability in using Korean concord adverbs, which was considered much closer to the level of the native speakers. The findings indicated two problems concerning the use of concord adverbs experienced by Thai students: 1) they were able to select the correct Korean concord adverbs but failed to employ them in the conversations, which resulted in the differences their responses and Korean native speakers'; and 2) they were unable to use grammatical structures collocating with the adverbs. Factors affecting Thai students' use of some grammatical structures that did not collocate with the selected adverbs included the different grammatical structures conveying the same meanings in Korean, which might lead to the students' confusion, and the interference of Thai students' first language in the use of Korean adverbs. Studying the contents separately was another factor leading to Thai students' inability to perceive the relationship between grammatical structures and concord adverbs in Korean.

KEYWORDS: Korean, Adverbs, Grammar, Thai Students

บทนำ

คำวิเศษณ์มีหน้าที่ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ คำนาม และคำวิเศษณ์ด้วยกัน นักภาษาศาสตร์ชาวเกาหลี (Kim, 1996; Hee, 2004) แบ่งประเภทคำวิเศษณ์ไว้สองประเภท คือ คำวิเศษณ์ทั่วไปและคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม

1) 그 동안 **열심히** 일했습니다.

(geu dongan **yeolsimhi** ilhaetseumnida.)

2) **아마** 내일도 시간이 **없을 것 같다**.

(ama naeildo sagani **eopseul geot gatda**.)

ประโยคที่ 1) คำว่า 열심히 (yeolsimhi) เป็นคำวิเศษณ์ทั่วไปขยายคำกริยา 일하다 (ilhada) ประโยคที่ 2) คำว่า 아마 (ama) เป็นคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม จึงมีไวยากรณ์คาดคะเน(으)ㄹ 것 같다 ((eu)r geot gatda) ปรากฏร่วมในประโยค ขยายความทั้งประโยค

คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในภาษาเกาหลีเป็นคำวิเศษณ์ที่จะต้องปรากฏคู่กับหน่วยไวยากรณ์เสมอ คำวิเศษณ์จะปรากฏในตำแหน่งแรก หน่วยไวยากรณ์ปรากฏอยู่กลางหรือท้ายประโยค แม้ว่าคำวิเศษณ์และหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมเป็นคำคนละชนิด แต่คำทั้งสองจะมีความหมายพื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน เมื่อนำทั้งสองส่วนมาใช้ในประโยคความหมายจะมีความสัมพันธ์กัน ช่วยเพิ่มความสละสลวยของภาษา (Kim, 1996, p. 60; Hee, 2004, p. 186; Yun, 2016, p. 25)

ทั้งนี้การเรียนการสอนคำวิเศษณ์ในวิชาภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทยมักจะพบปัญหาการเลือกใช้หน่วยไวยากรณ์ที่ไม่สอดคล้องกับคำวิเศษณ์ เช่น

3) **어제** 제 **하야이에** **가요**. (✓갔어요)

(eoje je hasyaie **gayo**. (✓gasseoyo)

4) **오후에** **아마** 비가 **와요**. (✓올 거예요)

(ohue **ama** biga **wayo**. (✓ol geoyeyo)

ประโยคที่ 3) และ 4) เป็นประโยคที่ไม่ใช้ไวยากรณ์ให้สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ 어제 (eoje) และ 아마 (ama) สิ่งที่น่าสนใจคือ หนังสือแบบเรียนแบ่งเนื้อหาคำศัพท์และไวยากรณ์ออกเป็นสองส่วน ในหมวดคำศัพท์จะบอกความหมายของคำวิเศษณ์ หมวดไวยากรณ์บอกความหมายและกฎเกณฑ์การใช้ไวยากรณ์ สังเกตได้ว่าวิธีการสอนแบบนี้

ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาที่ละส่วน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมองไม่เห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำวิเศษณ์กับไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกันในประโยค อีกทั้งการสอนเพื่อแสดงให้เห็นว่าในภาษาเกาหลีมีการใช้คำวิเศษณ์และไวยากรณ์ร่วมกันนั้นยังมีน้อย ไม่มีการสอนทักษะในการเลือกใช้ไวยากรณ์ให้เหมาะสมกับคำวิเศษณ์ และแม้ผู้เรียนจะทราบความหมายของคำวิเศษณ์และหน่วยไวยากรณ์แต่อาจไม่ทราบว่าองค์ประกอบทั้งสองต้องปรากฏร่วมกันในประโยค จึงมีโอกาสที่จะแต่งประโยคไม่ถูกต้อง เกิดกรณีใส่หน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมผิดพลาด และมีความเป็นไปได้สูงที่ผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้ที่จะแต่งประโยคให้มีความสละสลวย เพราะเลือกใช้แต่หน่วยไวยากรณ์ไม่ใช่คำวิเศษณ์ควบคู่กัน และแม้ในกรณีที่ผู้เรียนทราบว่าคำวิเศษณ์ที่ใช้แต่งประโยคต้องมีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมแต่ผู้เรียนไม่แน่ใจว่าหน่วยไวยากรณ์ที่เลือกมานั้นใช้ร่วมกันได้หรือไม่ ในส่วนของพจนานุกรมเกาหลีปรากฏแต่ความหมายและตัวอย่างประโยคคำวิเศษณ์ แต่ไม่มีคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับไวยากรณ์ที่สามารถนำมาใช้ร่วมกันได้ จะเห็นได้ว่าสื่อการเรียนการสอนภาษาเกาหลีทั้งสองให้ความสำคัญกับความหมายของคำวิเศษณ์

งานวิจัยเกี่ยวกับคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาไว้เท่าที่พบมีงานของ Ladnuy (2013) ได้ทำการศึกษาคำวิเศษณ์ทั่วไปโดยเน้นศึกษาเฉพาะคำวิเศษณ์บอกปริมาณที่มีความหมายเหมือนกัน ส่วนงานวิจัยศึกษาคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในภาษาเกาหลีของผู้เรียนชาวต่างชาติสามารถจำแนกงานวิจัยออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกเป็นงานวิจัยที่มุ่งศึกษาเฉพาะคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏบางประเภท เช่น งานของ Dursun (2014) ศึกษาการใช้คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ในแบบทดสอบของผู้เรียนชาวตุรกี พบว่าผู้เรียนชาวตุรกีในระดับต้นสับสนความหมายและการใช้คำวิเศษณ์ที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น 만일 (manil), 가령 (garyeong) เป็นต้น Li (2010) ศึกษาปัญหาการใช้คำวิเศษณ์ 과연, 역시 (gwayeon yeoksi)/ 아마, 혹시 (ama hoksi)/ 비록, 설사 (birok seolsa)/ 제발, 부디 (jebal budi)/ 도저히, 도무지 (dojeohi domuji)/ 제대로, 결코 (jedaero

gyeolko) ของผู้เรียนชาวจีน พบว่าคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีมีจำนวนมากกว่าภาษาจีนทำให้คำวิเศษณ์ภาษาจีนหนึ่งคำสามารถใช้แทนคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีได้อีกหลายคำด้วยเหตุนี้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการใช้คำวิเศษณ์ Yiping (2017) ศึกษาการใช้คำวิเศษณ์ 아 (do) (ama (do)), 흑시 (나) (hoksi (na)), 아무래도 (amuraedo) 설마 (seolma), 어찌면 (eojimyeon) ของผู้เรียนชาวจีน พบว่าผู้เรียนชาวจีนสามารถเลือกใช้ไวยากรณ์ได้ใกล้เคียงกับชาวเกาหลี แต่เมื่อพิจารณาไวยากรณ์ที่เลือกใช้พบว่ามีการเลือกใช้ไวยากรณ์เพื่อความหมายคาดคะเนที่มีรูปแบบแตกต่างกัน Yuan (2020) ศึกษาการใช้คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ในเรื่องความของผู้เรียนชาวจีน ผู้เรียนระดับสูงมีจำนวนความถี่ในการใช้คำวิเศษณ์มากกว่าระดับอื่น แต่ทุกระดับมีปัญหาการใช้คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ไม่หลากหลาย งานวิจัยกลุ่มที่สองเป็นงานวิจัยที่ศึกษาคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในภาพรวม ได้แก่ งานของ Choi (2014) ศึกษาการใช้คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ของผู้เรียนชาวจีน ระดับกลางและระดับสูง จำนวน 50 คน และชาวเกาหลี 25 คน ได้จำแนกประเภทออกเป็น 1) คำวิเศษณ์+ไวยากรณ์แสดงกาล 2) คำวิเศษณ์+หน่วยแสดงการปฏิเสธ 3) คำวิเศษณ์แสดงมาลา + วิกิตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค 4) คำวิเศษณ์แสดงมาลา+วิกิตติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยค พบว่า ระดับความรู้ทางภาษาส่งผลต่อการเรียนรู้คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ และยังพบว่าผู้เรียนชาวจีนมีการเรียนรู้ในกลุ่มคำวิเศษณ์+ไวยากรณ์แสดงกาลได้ดีเป็นอันดับแรก ในขณะที่กลุ่มคำวิเศษณ์+หน่วยแสดงการปฏิเสธเรียนรู้ได้อันดับสุดท้าย Yong และ Talaeyeon (2016) นำคำวิเศษณ์มาจำแนกประเภท 1) คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่มีไวยากรณ์ปรากฏร่วม 2) คำวิเศษณ์ที่มีวิกิตติปัจจัยลงท้ายประโยคต่าง ๆ ปรากฏร่วม 3) คำวิเศษณ์ที่มีคำแสดงคำพูดในแง่ดีและแง่ลบปรากฏร่วม ทำการทดสอบกับผู้เรียนชาวจีนพบว่าผู้เรียนชาวจีนยังขาดความรู้ว่าหน่วยไวยากรณ์ใดที่สามารถใช้ร่วมกับคำวิเศษณ์ได้ Yun (2016) ได้เก็บข้อมูลการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในวิชาการเขียนภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวจีน จำนวน 91 คน

โดยกำหนดให้เขียนเรียงความ 5 เรื่อง จำนวนประโยคที่ปรากฏคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมจำนวน 230 ประโยค แบ่งเป็นประโยคที่ถูกต้อง 140 ประโยค และประโยคที่ผิด 90 ประโยค จำแนกข้อผิดพลาดได้ดังนี้ 1) การเลือกใช้ไวยากรณ์อื่นที่ไม่ใช่ไวยากรณ์ที่ใช้คู่กับคำวิเศษณ์ 2) การไม่ใช่ไวยากรณ์ 3) การวางคำวิเศษณ์ผิดตำแหน่ง ข้อผิดพลาดข้อที่ 2) และ 3) เกิดจากอิทธิพลภาษาแม่

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่างานวิจัยที่ผ่านมาปริมาณของงานวิจัยที่ศึกษาคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมที่ครอบคลุมกลุ่มคำทุกรูปแบบมีจำนวนอยู่น้อยมากและพบเพียงกลุ่มตัวอย่างชนชาติจีนเท่านั้น อาจจะเป็นด้วยเหตุที่ว่าคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมสามารถจำแนกได้หลายรูปแบบซึ่งการที่จะนำมาศึกษาทั้งหมดเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ดังนั้นงานวิจัยส่วนใหญ่จึงเลือกศึกษากลุ่มคำวิเศษณ์บางรูปแบบ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาการใช้คำวิเศษณ์ภาษาเกาหลีที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทย โดยกำหนดกลุ่มนักศึกษาชาวไทยตามระดับความรู้ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถอธิบายประเด็นพัฒนาการการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมได้ แล้วสังเกตการเลือกใช้ไวยากรณ์ที่นำมาใช้คู่กับคำวิเศษณ์นั้นว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกับเจ้าของภาษาอย่างไร ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความตั้งใจว่างานวิจัยนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เห็นปัญหาของการเรียนการสอนคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม และผลการวิจัยจะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้แก่ผู้จัดการเรียนการสอนและเป็นแนวทางให้แก่นักศึกษาชาวไทยตระหนักรู้ถึงความสำคัญจดจำคำวิเศษณ์และหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกันได้มากยิ่งขึ้น และนำไปพัฒนาต่อยอดเพื่อให้เกิดทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

2. เพื่อเปรียบเทียบการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

สมมติฐาน

1. นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงมีความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมแตกต่างกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีตามแต่ละประเภทคำวิเศษณ์

2. นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์แตกต่างกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ 1) นักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาเกาหลีเป็นวิชาเอกชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยรัฐในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก และภาคกลาง ทั้งหมด 4 แห่ง ทั้งหมดจำนวน 180 คน

กลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้เลือกกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาเกาหลีในหลากหลายสถาบัน ถึงแม้ว่าจะมีการควบคุมตัวแปรระดับความรู้โดยการเลือกเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปี 4 แต่เนื่องจากนักศึกษาแต่ละสถาบันมีสื่อการเรียนวิธีการสอนไม่เหมือนกัน อาจส่งผลให้ระดับความรู้ของนักศึกษาแตกต่างกันได้ เพื่อประสิทธิภาพในการประเมินระดับความรู้ของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรที่จะมีแบบทดสอบกลางที่ใช้ทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่มาจากหลากหลายสถาบัน การนำคะแนนสอบวัดระดับภาษาเกาหลี (Test of Proficiency in Korean: TOPIK) มาใช้แบ่งระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเป็นเกณฑ์ที่น่าเชื่อถือ แต่มีข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาที่ยาวนานในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง และยังพบปัญหาได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างน้อย ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยเลือกใช้การนำแบบทดสอบวัดระดับภาษาเกาหลี (TOPIK) มาดัดแปลงทำเป็นแบบทดสอบวัดระดับภาษาเกาหลี นำคะแนนของกลุ่มตัวอย่างมาแบ่งกลุ่ม วิธีการแบ่งกลุ่ม

ระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง คะแนน 0-4 คือ กลุ่มควรปรับปรุง คะแนน 5-14 คือ กลุ่มระดับกลาง คะแนน 15-30 คือ กลุ่มระดับสูง ทั้งนี้กลุ่มควรปรับปรุงเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดออกจากงานวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการทดสอบ จำนวน 139 คน โดยแบ่งกลุ่มตามระดับความรู้ทางภาษาเกาหลี ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างระดับสูง 77 คน กลุ่มตัวอย่างระดับกลาง 62 คน 2) กลุ่มชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ มีภูมิลำเนาอยู่ในสาธารณรัฐเกาหลีมาตั้งแต่กำเนิด จำนวน 56 คน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาเกาหลี และแบบทดสอบวัดการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบทดสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาเกาหลี ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่ปรากฏในแบบทดสอบวัดระดับความถนัดทางภาษาเกาหลี (TOPIK) ปี ค.ศ. 2010 – 2011 มาดัดแปลงทำเป็นแบบทดสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาเกาหลี แบบทดสอบวัดระดับความถนัดทางภาษาเกาหลี ปี ค.ศ. 2010 – 2011 นั้น เป็นแบบทดสอบที่มีการแบ่งตามจุดประสงค์ของการประเมิน ดังนี้ คำศัพท์และไวยากรณ์ การเขียน การฟัง การอ่าน ผู้วิจัยเลือกเฉพาะข้อคำถามประเมิน คำศัพท์และไวยากรณ์มาใช้ในงานวิจัย เนื่องจากงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักประเมินการใช้คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับไวยากรณ์ จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีงานวิจัยที่นำแบบทดสอบวัดระดับความถนัดทางภาษาเกาหลี (TOPIK) มาดัดแปลงใช้วัดระดับความรู้ภาษาเกาหลีกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาเพื่อแบ่งระดับความรู้ก่อนจะมีการสำรวจ เช่น งานวิจัย Choi (2014), Park (2018), Sanguansin (2018) ดังนั้นในงานวิจัยนี้ประกอบด้วยข้อคำถามคำศัพท์และไวยากรณ์ระดับกลาง จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน และระดับสูง จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน การกำหนดคะแนนแบ่งตามระดับความยากง่ายของข้อสอบ คะแนนรวมทั้งหมด 30 คะแนน วิธีการแบ่งกลุ่มระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง คะแนน 0-4 คือ กลุ่มควรปรับปรุง คะแนน 5-14 คือ กลุ่มระดับกลาง

คะแนน 15-30 คือ กลุ่มระดับสูง ตัวอย่างข้อคำถาม คำศัพท์และไวยากรณ์

1. 가족과 떨어져 외국에서 오래 생활하다 보니 가족의 소중함을 () 되었다.

- ① 깨닫게 ② 알아듣게
③ 예상하게 ④ 해석하게

2. 시간이 많이 “걸려도” 대화를 통해서 문제를 해결하려는 노력이 필요하다.

- ① 걸림에 따라
② 걸렸을 뿐더러
③ 걸렸을 줄 몰라도
④ 걸리는 한이 있더라도

2. แบบทดสอบวัดการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วย ไวยากรณ์ปรากฏร่วม มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 สรุปรายการคำศัพท์ที่ปรากฏใน รายงานการศึกษาพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ให้อยู่ในระดับมาตรฐานสากลวาระที่ 2 (국제통용한국어교육 표준문형개발 2단계 연구보고서) จัดทำโดยสถาบัน ภาษาเกาหลีแห่งชาติ National Institute of the Korean Language (2011) รายงานฉบับนี้เป็นรายงานที่ได้รวบรวม คำศัพท์ที่ปรากฏในแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือคำศัพท์ พื้นฐานสำหรับการเรียนภาษาเกาหลี พจนานุกรม สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ หนังสือแบบเรียนภาษา

เกาหลีสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ข้อสอบวัดระดับภาษา เกาหลี รายงานฉบับนี้มีการแบ่งคำศัพท์ตามระดับความรู้ ภาษาเกาหลี ได้แก่ ระดับพื้นฐาน 1,683 คำ ระดับกลาง 3,007 คำ ระดับสูง 6,428 คำ พบว่ามีคำวิเศษณ์ที่ ปรากฏในรายงาน จำนวน 658 คำ เมื่อจำแนกคำวิเศษณ์ ตามระดับความรู้ภาษาเกาหลี ระดับพื้นฐาน 109 คำ ระดับกลาง 249 คำ ระดับสูง 300 คำ

ขั้นตอนที่ 2 นำคำวิเศษณ์ จำนวน 658 คำเลือก เฉพาะคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม อยู่ใน ระดับพื้นฐานและระดับกลาง คำวิเศษณ์ที่ผ่านการคัดเลือก มีจำนวน 54 คำ ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในการเรียนการสอน ภาษาเกาหลีให้กับผู้เรียนชาวต่างชาติ

ขั้นตอนที่ 3 นำคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ ปรากฏร่วมมาตรวจสอบความถี่การใช้ของเจ้าของภาษา จากคลังข้อมูลคำภาษาเกาหลี (21세 세종 계획) สรุปรว โดยสถาบันภาษาเกาหลีแห่งชาติ (National Institute of the Korean Language) ซึ่งมีปริมาณคลังข้อมูลคำภาษาเกาหลี 9,940,283 คำ นำคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏ ร่วมมาตรวจสอบความถี่ โดยงานวิจัยครั้งนี้ได้เลือกคำ ที่มีความถี่สูงเป็นสามอันดับแรกและต้องเป็นคำวิเศษณ์ ที่มีความหมายและวิธีการใช้แตกต่างกัน ปรากฏดังตาราง ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมที่นำมาใช้ในแบบทดสอบ

คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม	ระดับพื้นฐาน	ระดับกลาง
1. กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับไวยากรณ์แสดงกาล	이제, 요즘	방금
2. กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยแสดงการปฏิเสธ	전혀	절대로, 도저히
3. กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค	만약	아무리, 하도
4. กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้าย ประโยค/คำลงท้ายประโยค	아마	과연, 제발

แบบทดสอบที่ใช้ประเมินความรู้คำวิเศษณ์ที่มี หน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยในครั้งนี้ พัฒนามาจากงานวิจัยของ Choi (2014) ทั้งนี้จะเลือกใช้ เป็นแบบทดสอบเดิมไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ให้

ถูกต้องตามบทสนทนาที่ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ โดย กำหนดคำกริยาที่ใช้ร่วมกันให้ในวงเล็บ แบบทดสอบมี สถานการณ์จำนวน 24 ข้อ ปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แบบทดสอบความสามารถการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม

ประเภทคำวิเศษณ์	คำวิเศษณ์	ประโยคตัวอย่างในแบบสอบถาม
1. กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับไวยากรณ์แสดงกาล	이제	13. 이제 곧 [출발하다].
		20. 네, 이제 거의 다[끝나]가다.
	요즘	11. 요즘 친구들이[좋아]하다 노래가 무엇이에요?
		24. 저는 요즘 등산을[하다].
	방금	3. 방금 라디오에서[나오]다 노래가 뭐예요?
		14. 어? 다 마신 건줄 알고 제가 방금[치워]버리다. 죄송해요.
2. กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยแสดงการปฏิเสธ	절대로	2. 앞으로 이 같은 잘못을 절대로[하다].
		12. 아버지가 저녁에는 절대로 혼자 밖에[나가]다 (으)라고 하셨어요.
	전혀	5. 아니요, 전혀 [아프]다.
		16. 선생님, 저는 수업 내용을 전혀 [이해]하다.
	도저히	17. 저는 그 사람과 도저히 같이 일을 [하다].
		23. 글썄, 나는 경찰들을 도저히 [믿]다.
3. กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค	만약	4. 만약 눈이 [내리]다 커피숍에서 기다리세요.
		8. 만약 외국여행을 [가]다 어디로 가고 싶어요.
	아무리	1. 요즘은 아무리 [먹]다 배가 부르지 않아요.
		7. 아무리 비를 [맞]다 중요한 약속 시간은 지켜야 해요.
	하도	9. 영수가 요즘 공부를 하도 안 [하다] 선생님이 걱정되셨나 봐요.
		10. 하지만 요즘은 일이 하도 [많]다 쉴 시간이 없어요.
4. กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัตติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยค	아마	15. 영수는 아마 대학 입학 면접시험 때문에 고민이 [많]다.
		18. 영희에게 아마 좋은 일이 [생기]다.
	과연	6. 콘서트에 온 팬들을 보니 과연 저 가수 인기가 [높]다.
		22. 산속에 들어오니 과연 계곡물이 [깨끗]하다.
	제발	19. 여러분, 제발 수업시간을 [지키]다.
		21. 그게 무슨 소리니? 대학은 가야지! 제발 엄마 말 좀 [듣]다.

แบบทดสอบประเมินการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมมีการตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาที่ใช้และความเที่ยงตรง (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิชาวเกาหลี จำนวน 3 ท่าน มีค่าตั้งแต่ 0.67 – 1.00 จากนั้นนำแบบทดสอบไปปรับปรุงตามคำแนะนำและทดลองใช้กับนักศึกษาชาวไทยที่เป็นกลุ่มทดลองนำร่อง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบหาความยากง่ายซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.200–0.800 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.33 – 0.44 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.63 ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนมกราคม พ.ศ. 2566 โดยการส่งคำชี้แจง ลิงก์แบบทดสอบผ่านผู้ประสานงานตามแต่ละมหาวิทยาลัย โดยกำหนดให้กลุ่มประชากรนักศึกษาชาวไทยทำแบบทดสอบวัดระดับ

ความรู้ภาษาเกาหลีก่อน จากนั้นทำแบบทดสอบวัดการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม สำหรับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีทำแบบทดสอบวัดการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมเท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา เช่น ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าเฉลี่ย (Mean) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) โดยกำหนดนัยสำคัญเท่ากับ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่นทางร้อยละ 95

ผู้วิจัยนำคำตอบของกลุ่มตัวอย่างมาตรวจสอบความถูกต้อง โดยร่วมตรวจสอบกับผู้สอนชาวเกาหลี จำนวน 2 ท่าน เกณฑ์การตรวจคำตอบ มีดังนี้ คือ 1) ใช้ไวยากรณ์ที่มีความหมายพื้นฐานสัมพันธ์กับคำวิเศษณ์

ที่กำหนด เช่น ไวยากรณ์พ้องความหมายในภาษาเกาหลี ได้แก่ ไวยากรณ์ (으)ㄴ 것 같다 ((eu)rgeot gatda), (으)ㄴ 것이다 ((eu)r geosida), -겠- (-get-), -(으)ㄴ 가 보다 (-eu)nga boda), 듯하다 (deutada) เป็นต้น หากกลุ่มตัวอย่างเลือกไวยากรณ์ที่รูปแบบแตกต่างกันแต่มีความหมายเดียวกันผู้วิจัยประเมินให้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแบบไวยากรณ์ได้สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์แต่ปรากฏข้อผิดพลาดในลักษณะอื่นร่วมด้วย เช่น เขียนคำกริยาผิด 번어도 (벌어도) (beoneodo (beoreodo)), 본나 봐요 (보나 봐요) (bonna bwayo (bona bwayo)), 만으니까 (많으니까) (maneunikka (maneunikka))

ผันกริยากับรูปไวยากรณ์ผิด 지켜라 (지켜라) (jikeora (jikyeora)), 듣어 (들어) (deudeo (deureo)), 맞도 (맞아도) (matdo (majado)) เป็นต้น ข้อผิดพลาดดังกล่าวผู้วิจัยประเมินให้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง 2) ใช้ไวยากรณ์ไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ที่กำหนดประเมินให้เป็นคำตอบที่ผิด

ผลการวิจัย

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

ตารางที่ 3 การใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมในแต่ละประเภท

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	กลุ่มที่ 4
เจ้าของภาษา 56 คน	Mean	8.96	8.73	8.93	8.54
	S.D.	0.19	0.52	0.26	0.66
	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	99.60	97.02	99.21	94.84
กลุ่มระดับกลาง 62 คน	Mean	6.63	5.60	5.37	5.44
	S.D.	1.39	2.89	2.14	1.18
	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	70.61	62.19	59.68	55.56
กลุ่มระดับสูง 77 คน	Mean	7.01	7.48	7.26	5.94
	S.D.	1.25	1.77	1.58	1.70
	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	77.92	83.12	80.66	63.78

จากตารางที่ 3 กลุ่มที่ 1 หมายถึงกลุ่มคำวิเศษณ์ที่มีไวยากรณ์แสดงกาลปรากฏรวม กลุ่มที่ 2 หมายถึงกลุ่มคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยแสดงการปฏิเสธปรากฏรวม กลุ่มที่ 3 หมายถึงกลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่มีวิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยคปรากฏรวม กลุ่มที่ 4 หมายถึงกลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่มีวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยคและคำลงท้ายประโยคปรากฏรวม ผลการสำรวจพบว่าเจ้าของภาษามีคะแนนเฉลี่ยการใช้คำวิเศษณ์ในแต่ละประเภทโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย กลุ่มที่ 1 > กลุ่มที่ 3 > กลุ่มที่ 2 > กลุ่มที่ 4 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางมีคะแนนค่าเฉลี่ย กลุ่มที่ 1 > กลุ่มที่ 2 > กลุ่มที่ 3 > กลุ่มที่ 4 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีคะแนนค่าเฉลี่ย กลุ่มที่ 2 > กลุ่มที่ 3 > กลุ่มที่ 1 > กลุ่มที่ 4 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบพบว่าเจ้าของภาษาสามารถใช้คำวิเศษณ์ได้ดีกว่า

นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างในทุกประเภท นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงสามารถใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ในขณะที่นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางมีปัญหาในการใช้คำวิเศษณ์มากกว่ากลุ่มระดับสูง นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า การใช้คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่มีหน่วยคำลงท้ายประโยคปรากฏรวมกลุ่มที่ 4 ของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดเมื่อสำรวจค่าเฉลี่ยอัตราการตอบถูกของคำวิเศษณ์แต่ละคำโดยเรียงคำตอบของเจ้าของภาษาเป็นข้อมูลอันดับแรกตามด้วยนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงและนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลาง การสำรวจพบผล ดังนี้ คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 ‘이제 (ije) (99%, 57%, 42%)’ ‘요즘 (yojeum) (99%, 86%, 84.9%)’ ‘방금 (banggeum) (100%, 90%, 84%)’ ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 ‘이제 (ije)’ เป็นคำที่นักศึกษา

ชาวไทยมีอัตราการตอบถูกน้อยที่สุด คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 2 ‘절대로 (jeoldaero) (94%, 75%, 54.8%)’, ‘도저히 (dojeohi) (100%, 77.9%, 52%)’, ‘전혀 (jeonhyeo) (97%, 96%, 79.5%)’ ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 2 ‘절대로 (jeoldaero)’ เป็นคำวิเศษณ์ที่นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีอัตราการตอบถูกน้อย ส่วนนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลาง ‘도저히 (dojeohi)’ เป็นคำวิเศษณ์ที่มีอัตราการตอบถูกน้อย ในขณะที่ ‘전혀 (jeonhyeo)’ เป็นคำวิเศษณ์ที่นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองใช้ได้ในระดับดีกว่าคำวิเศษณ์สองคำ

ข้างต้น คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 3 ‘하도 (hado) (100%, 67%, 49%)’, ‘아무리 (amuri) (100%, 82%, 52.6%)’, ‘만약 (manyak) (97.6%, 92%, 76.8%)’ พบว่า ‘하도 (hado)’ เป็นคำที่นักศึกษาชาวไทยมีอัตราการตอบถูกน้อยที่สุดท้ายกลุ่มที่ 4 ‘아마 (ama) (93%, 43%, 38%)’, ‘과연 (gwayeon) (91%, 61%, 54%)’, ‘제발 (jebal) (99%, 87%, 74%)’ ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 4 ‘아마 (ama)’ มีอัตราการตอบถูกน้อยที่สุด

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมในภาพรวม

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
	ระหว่างกลุ่ม	4384.58	2	2192.29		
ภาพรวม	ภายในกลุ่ม	3942.01	192	20.53	106.78	0.000
	รวม	8326.58	194			

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลาง กลุ่มระดับสูง และเจ้าของภาษามีการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น

การใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษามีความแตกต่างกันสองคู่ ผู้วิจัยจึงนำค่าเฉลี่ยไปทดสอบรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) รายละเอียดดังแสดงในตารางต่อไป

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวม

คำวิเศษณ์	กลุ่มตัวอย่าง	Mean Difference	Std. Error	Sig.
กลุ่มที่ 1	กลุ่มระดับกลาง VS กลุ่มระดับสูง	.38395	.19053	.134
	กลุ่มระดับกลาง VS เจ้าของภาษา	-2.33525	.20585	.000
	กลุ่มระดับสูง VS เจ้าของภาษา	-1.95130	.19610	.000
กลุ่มที่ 2	กลุ่มระดับกลาง VS กลุ่มระดับสูง	1.88375	.34063	.000
	กลุ่มระดับกลาง VS เจ้าของภาษา	3.13537	.36802	.000
	กลุ่มระดับสูง VS เจ้าของภาษา	1.25162	.35059	.002
กลุ่มที่ 3	กลุ่มระดับกลาง VS กลุ่มระดับสูง	1.88877	.26782	.000
	กลุ่มระดับกลาง VS เจ้าของภาษา	3.55760	.28935	.000
	กลุ่มระดับสูง VS เจ้าของภาษา	1.66883	.27565	.000
กลุ่มที่ 4	กลุ่มระดับกลาง VS กลุ่มระดับสูง	.49958	.22297	.084
	กลุ่มระดับกลาง VS เจ้าของภาษา	3.10023	.24090	.000
	กลุ่มระดับสูง VS เจ้าของภาษา	2.60065	.22949	.000

* $p < .05$

จากตารางที่ 5 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธีการของเซฟเฟ พบว่า ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 มีค่าเฉลี่ยการใช้คำวิเศษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม มีความแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มระดับกลางกับเจ้าของภาษาและกลุ่มระดับสูงกับเจ้าของภาษามีการใช้วิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในกลุ่มระดับกลางและระดับสูงไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้จากผลการทดสอบรายคู่ในตารางที่ 5 เป็นผลที่ออกมาในทิศทางเดียวกันกับผลการจัดลำดับค่าเฉลี่ยร้อยละในตารางที่ 4 กล่าวคือ นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและระดับสูงมีคะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละ

ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 4 ลำดับสุดท้าย สามารถยืนยันได้อีกครั้งว่านักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างมีข้อจำกัดในการใช้คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 4 ในขณะที่คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่มีคะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละในลำดับแรกวิเคราะห์ได้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองสามารถใช้คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 ได้ดีไม่แตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

2.1 กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับไวยากรณ์แสดงกาล

ตารางที่ 6 ผลการใช้ไวยากรณ์แสดงกาลที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘이제’ (ije)

ข้อที่ 13	-아/어요 (-a/eoyo)	- (으)ㄴ 것이다 (- (eu)r geosida)	คำตอบถูกอื่น	-겠- (-get-)	คำตอบผิดอื่น
เจ้าของภาษา	98.20%	1.80%	-	-	-
กลุ่มระดับกลาง	20.97%	25.81%	1.61%	30.65%	20.96%
กลุ่มระดับสูง	32.47%	37.66%	2.6%	19.48%	7.79%
ข้อที่ 20	-아/어요 (-a/eoyo)	-고 있다 (-go itda)	คำตอบถูกอื่น	-았/었- (-at/eot)	
เจ้าของภาษา	98.21%	1.79%	-	-	
กลุ่มระดับกลาง	22.58%	-	20.97%	56.45%	
กลุ่มระดับสูง	14.29%	1.30%	28.57%	55.85%	

จากข้อที่ 13 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน -아/어요 (-a/eoyo) มากที่สุด รองลงมาคือ - (으)ㄴ 것이다 (- (eu)r geosida) นักศึกษาชาวไทยทั้งระดับกลางและระดับสูงใช้ - (으)ㄴ 것이다 (- (eu)r geosida) -아/어요 (-a/eoyo) และไวยากรณ์อื่น ๆ โดยมีอัตราการตอบถูกน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยเฉพาะกลุ่มระดับกลางตอบผิดจำนวนมากที่สุด และคำตอบที่ใช้ คือ -겠- (-get-) -았/었- (-at/eot-) - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)r geot gatda) - (으)세요 (- (eu)seyo) - (으)ㅂ시다 (- (eu)b sida) สำหรับกลุ่มระดับสูงใช้ -겠- (-get-) -았/었- (-at/eot-) - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)r geot gatda)

-군요 (-gunyo) -고 있다 (-go itda) จากผลการตอบผิดของนักศึกษาชาวไทยมีการใช้ -겠- (-get-) จำนวนมากที่สุด ข้อที่ 20 พบว่า เจ้าของภาษาใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน -아/어요 (-a/eoyo) มากที่สุด รองลงมาคือ -고 있다 (-go itda) กลุ่มตัวอย่างระดับกลางเลือกใช้ -아/어요 (a/eoyo) และเลือกใช้ไวยากรณ์อื่น ๆ ได้แก่ - (으)ㄴ 거예요 (- (eu)r geoyeyo) - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)r geot gatda) ในกลุ่มระดับสูงเลือกใช้ไวยากรณ์เหมือนกับกลุ่มระดับกลาง มีเพียงไวยากรณ์ -고 있다 (-go itda) เท่านั้นที่กลุ่มระดับกลางไม่เลือกใช้ คำตอบผิดของนักศึกษาชาวไทยมีมากกว่าร้อยละ 50 โดยเลือกใช้

ไวยากรณ์แสดงอดีต -았/었- (-at/eot-) เป็นจำนวนมาก (-a/eoyo) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 이제 (ije) จำนวนมากกว่า
จากผลการสำรวจข้อที่ 13 และ 20 เจ้าของภาษาเลือกใช้ นักศึกษาชาวไทย
วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน -아/어요

ตารางที่ 7 ผลการใช้ไวยากรณ์แสดงกาลที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘요즘’ (yojeum)

ข้อที่ 11	-는- (-neun-)	คำตอบผิด			
เจ้าของภาษา	100%	-			
กลุ่มระดับกลาง	95.16%	4.84%			
กลุ่มระดับสูง	97.40%	2.60%			
ข้อที่ 24	-고 있어요 (-go isseoyo)	-아/어요 (-a/eoyo)	-곤 해요 (-gon haeyo)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	85.71%	12.50%	1.79%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	48.39%	33.87%	-	6.45%	11.29%
กลุ่มระดับสูง	51.95%	29.87%	3.90%	-	14.28%

จากข้อที่ 11 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัตติปัจจัยรูปคุณศัพท์แสดงปัจจุบันกาล -는- (-neun-) ร้อยละ 100 นักศึกษาชาวไทยทั้งสองเลือกใช้วิภัตติปัจจัยรูปคุณศัพท์แสดงปัจจุบันกาล -는- (-neun-) ในอัตราสูงเช่นกัน ข้อที่ 24 พบว่าเจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์ -고 있다 (-go itda), -아/어요 (-a/eoyo), -곤 해요 (-gon haeyo) ตามลำดับ กลุ่มระดับสูงและระดับกลางเลือกใช้ไวยากรณ์ -고 있다 (-go itda), -아/어요 (-a/eoyo) เหมือนกัน แต่กลุ่มระดับกลางไม่เลือกใช้ไวยากรณ์

-곤 해요 (-gon haeyo) ส่วนกลุ่มระดับสูงเลือกใช้ -곤 해요 (-gon haeyo) ได้เหมือนกับเจ้าของภาษา จากผลการสำรวจข้อที่ 11 และ 24 เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน วิภัตติปัจจัยรูปคุณศัพท์แสดงปัจจุบันกาล และไวยากรณ์ปัจจุบันกาลแสดงการกระทำอยู่ -고 있다 (-go itda) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 이제 (ije) ซึ่งนักศึกษชาวไทยสามารถเลือกใช้ไวยากรณ์ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ตารางที่ 8 ผลการใช้ไวยากรณ์แสดงกาลที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘방금’ (banggeum)

ข้อที่ 3	- (으)ㄴ- (-eu)n-	-는- (-neun-)	-았/었던- (-at/eotdeon-)	-던- (-deon-)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	73.21%	19.64%	5.36%	1.79%	-
กลุ่มระดับกลาง	48.39%	24.19%	8.06%	-	19.35%
กลุ่มระดับสูง	63.64%	25.97%	1.30%	-	9.09%
ข้อที่ 14	-았/었- (-at/eot-)	คำตอบผิดอื่น			
เจ้าของภาษา	100%	-			
กลุ่มระดับกลาง	87.10%	12.9%			
กลุ่มระดับสูง	96.10%	3.9%			

จากข้อที่ 3 พบว่าเจ้าของภาษาและนักศึกษาชาวไทยมีการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยรูปคุณศัพท์ทั้งกาลปัจจุบันและอดีต โดยเฉพาะไวยากรณ์ที่แสดงกาลอดีตมีการใช้มากกว่ากาลปัจจุบัน โดยนำอัตราการใช้ไวยากรณ์ที่แสดงกาลอดีต - (으)ㄴ (-eu)n-) -았/었ㄴ (-at/eotdeo n-) -ㄴ (-deon-) มารวมกัน เจ้าของภาษามีอัตราการใช้อยู่ละ 80.36 กลุ่มระดับกลาง ร้อยละ 56.45 และกลุ่มระดับสูง ร้อยละ 64.94 มีการใช้ไวยากรณ์ในวิภัติปัจจัยรูปคุณศัพท์แสดงกาลอดีต - (으)ㄴ (-eu)n-) จำนวนมากที่สุด ข้อที่ 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มเลือกใช้ไวยากรณ์

แสดงกาลอดีต -았/었- (-at/eot-) มากที่สุด จากผลการสำรวจข้อที่ 3 และ ข้อที่ 14 เจ้าของภาษาและนักศึกษาชาวไทยเลือกใช้วิภัติปัจจัยรูปคุณศัพท์กาลอดีตและไวยากรณ์แสดงกาลอดีต -았/었- (-at/eot-) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 방금 (banggeum) จำนวนมาก ดังนั้นคำวิเศษณ์ 방금 (banggeum) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยคุ้นชินในการใช้เป็นอย่างดี

2.2 กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยแสดงการปฏิเสธ

ตารางที่ 9 ผลการใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ '절대로' (jeoldaero)

ข้อที่ 2	(지 않다 (-ji anta-	(안 (an	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	80.36%	3.57%	16.07%
กลุ่มระดับกลาง	41.94%	17.74%	40.32%
กลุ่มระดับสูง	55.84%	23.37%	20.79%
ข้อที่ 12	(지 말다 (-ji malda-	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	100%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	25.81%	11.29%	62.90%
กลุ่มระดับสูง	53.25%	5.19%	41.56%

จากข้อที่ 2 พบว่าเจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ -지 않다 (-ji anta) และ 안 (an) ทั้งนี้ในบทสนทนาปรากฏคำว่า 앞으로 (apeuro) ซึ่งเป็นคำนามแสดงอนาคตทำให้คำตอบของเจ้าของภาษาใช้ไวยากรณ์ -겠- (-get-) ร่วมกับ하지 않겠어요 (haji ankesseoyo), 안 하겠어요 (an hakesseoyo) ในขณะที่นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มเลือกใช้ -지 않다 (-ji anta) และ 안 (an) เหมือนกับเจ้าของภาษาแต่คำตอบไม่ปรากฏการใช้ไวยากรณ์ -겠- (-get-) แม้ว่าคำตอบนั้นจะเป็นคำตอบที่ถูกต้องแต่ก็ยังเป็นบทสนทนาที่ขาดความเป็นธรรมชาติไม่สมบูรณ์เหมือนกับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ยังพบการเลือกใช้ไวยากรณ์ร่วมผิดของเจ้าของภาษาเนื่องจากตีความว่าผู้พูดกล่าวตักเตือนผู้ฟังไม่ให้ความผิดดังกล่าวซ้ำอีก ส่วนกลุ่มระดับกลางเลือกใช้ - (으)ㄴ 거예요 (-eu)r geoyeyo)

คิดเป็นร้อยละ 40.32 ในขณะที่กลุ่มระดับสูงเลือกใช้ - (으)ㄴ 수 있다 (- (eu)r su itda), -습니다/습니다 (-bnida/seumnida) คิดเป็นร้อยละ 20.79 ในข้อที่ 12 เป็นสถานการณ์ที่ใช้หน่วยไวยากรณ์ -지 말다 (-ji malda) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 절대로 (jeoldaero) พบว่าเจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์ -지 말다 (-ji malda) มากที่สุดสำหรับนักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์ -지 말다 (-ji malda) และไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธอื่นๆ เช่น -지 않다 (-ji anta) และ 안 (an) อัตราการตอบถูกของกลุ่มระดับกลางและระดับสูงมีจำนวนน้อย เนื่องจากนักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยค -아/어요 (-a/eoyo) แทน นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างยังไม่ทราบคำวิเศษณ์ 절대로 (jeoldaero) ต้องใช้กับไวยากรณ์ -지 말다 (-ji malda)

ตารางที่ 10 ผลการใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘전혀’ (jeonhyeo)

ข้อที่ 5	-지 않다 (-ji anta)	안 (an)	못 (mot)	คำตอบผิด		
เจ้าของภาษา	64.29%	35.71%	-	-		
กลุ่มระดับกลาง	51.61%	32.26%	-	16.13%		
กลุ่มระดับสูง	59.74%	33.77%	1.30%	5.19%		
ข้อที่ 16	못 (mot)	-지 못하다 (-ji motada)	안 (an)	-지 않다 (-ji anta)	(으)ㄴ 수 없다 (eu)r su eopda)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	12.50%	60.71%	1.79%	1.79%	23.21%	-
กลุ่มระดับกลาง	29.03%	9.68%	9.86%	14.52%	12.90%	24.2%
กลุ่มระดับสูง	25.97%	38.96%	6.49%	12.99%	11.69%	3.90%

จากข้อที่ 5 พบว่าเจ้าของภาษาและนักศึกษาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ -지 않다 (-ji anta) และ 안 (an) นอกจากนี้ยังพบว่า มีการใช้หน่วยแสดงการปฏิเสธ 못 (mot) ในกลุ่มตัวอย่างระดับสูง แม้ว่าจะเป็นจำนวนไม่มากแต่ก็ทำให้ทราบได้ว่ายังมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งที่ยังไม่ทราบถึงกฎข้อนี้ ข้อที่ 16 พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ คือ หน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถ เช่น -지 못하다 (-ji motada), (으)ㄴ 수 없다 (eu)r su eopda), 못 (mot)

และหน่วยปฏิเสธแสดงเจตนา เช่น 안 (an), -지 않다 (-ji anta) ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสามได้เลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถมากกว่าหน่วยปฏิเสธแสดงเจตนา และยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งยังมีปัญหาการวางตำแหน่งไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ 못 (mot) และ 안 (an) เช่น 못 이해해요 (mot ihaehaeyo), 안 이해해요 (an ihaehaeyo) สรุปในข้อที่ 5 และข้อที่ 16 กลุ่มระดับกลางมีอัตราการตอบผิดมากกว่ากลุ่มระดับสูง

ตารางที่ 11 ผลการใช้ไวยากรณ์หน่วยแสดงการปฏิเสธที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘도저히’ (dojeohi)

ข้อที่ 17	못 (mot)	-지 못하다 (-ji motada)	- (으)ㄴ 수 없다 (-eu)r su eopda)	힘들다 / 어렵다 (himdeulda / eoryeopda)	- (으)면 안 되다 (- (eu) myeon an doeda)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	33.93%	3.57%	58.93%	3.57%	-	-	-
กลุ่มระดับกลาง	11.29%	-	12.90%	3.23%	-	32.26%	40.32%
กลุ่มระดับสูง	11.69%	9.09%	36.36%	3.90%	2.60%	15.59%	20.78%
ข้อที่ 23	못 (mot)	-지 못하다 (-ji motada)	- (으)ㄴ 수 없다 (-eu)r su eopda)	힘들다 / 어렵다 (himdeulda / eoryeopda)	-지 않다 (-ji anta)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	19.64%	7.14%	66.07%	3.57%	3.57%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	3.23%	-	11.29%	-	32.26%	12.90%	40.33%
กลุ่มระดับสูง	12.99%	2.60%	24.68%	-	32.47%	10%	18%

จากข้อที่ 17 พบว่า เจ้าของภาษาและนักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์ (으)ㄹ 수 없다 (eu)r su eopda), 못 (mot), -지 못하다 (-ji motada), 힘들다/어렵다 (himdeulda/eoryeopda) เหมือนกัน แต่ยังปรากฏการใช้หน่วยแสดงการปฏิเสธอื่น ๆ เช่น - (으)면 안 되다 - (eu)myeon an doeda), -지 않다 (-ji anta), 안 (an), -고 싶다+-지 않다 (go sipda) + (-ji anta) กล่าวคือ นักศึกษาชาวไทยใช้ทั้งหน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถและแสดงเจตจำนง ในขณะที่เจ้าของภาษาเลือกใช้เฉพาะหน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถเท่านั้น ข้อที่ 23 พบว่า เจ้าของภาษา

เลือกใช้ (으)ㄹ 수 없다 (eu)r su eopda) มากที่สุด นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ -지 않다 (-ji anta) มากที่สุด ในส่วนคำตอบถูกอื่น ๆ ก็ยังพบว่า นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ 안 (an) และพบว่ากลุ่มระดับกลางเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธแสดงเจตจำนงมากกว่า หน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถ และมีนักศึกษาชาวไทยจำนวนหนึ่งยังไม่ทราบกฎการใช้คำวิเศษณ์ 도저히 (dojeohi) ว่าต้องใช้กับไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธจึงตอบผิดเป็นจำนวนมาก

2.3 กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงเวลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค

ตารางที่ 12 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘만약’ (manyak)

ข้อที่ 4	-다면 (-damyeon)	- (으)면 (- (eu)myeon)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	10.71%	89.29%	-
กลุ่มระดับกลาง	14.52%	70.97%	14.52%
กลุ่มระดับสูง	7.79%	89.61%	2.6%
ข้อที่ 8	-다면 (-damyeon)	- (으)면 (- (eu)myeon)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	83.93%	12.50%	3.58%
กลุ่มระดับกลาง	17.74%	56.45%	25.09%
กลุ่มระดับสูง	33.77%	57.14%	9.1%

จากผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่านักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้ไวยากรณ์วิภัตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค - (으)면 (- (eu)myeon) และ -다면 (-damyeon) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 만약 (manyak) ได้ถูกต้อง ในข้อที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้ไวยากรณ์ - (으)면 (- (eu)myeon) จำนวนมากที่สุด ข้อที่ 8 เจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์ -다면 (-damyeon) มากที่สุด ในขณะที่นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์ - (으)면 (- (eu)myeon)

จำนวนมากกว่าไวยากรณ์ -다면 (-damyeon) นอกจากนี้ยังพบการใช้ไวยากรณ์ผิดในนักศึกษาชาวไทย ข้อที่ 4 เลือกใช้ 가려 (gareo), 갈 수 있는데 (gal su inneunde), 가야 하는데 (gaya haneunde), 가서 (gaseo), 갈 수 있고 (gal su itgo) และข้อที่ 8 เลือกใช้ ‘내려니까 (naeryeonikka), 내려서 (naeryeoseo), 내리면서 (naeryeoseo) เป็นต้น

ตารางที่ 13 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘아무리’ (amuri)

ข้อที่ 1	-아/어도 (-a/eodo)	-더라도 (-deorado)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	94.64%	5.36%	-
กลุ่มระดับกลาง	59.68%	1.61%	38.71%
กลุ่มระดับสูง	87.01%	9.09%	3.9%
ข้อที่ 7	-아/어도 (-a/eodo)	-더라도 (-deorado)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	71.43%	28.57%	-
กลุ่มระดับกลาง	45.16%	6.45%	48.39%
กลุ่มระดับสูง	63.64%	16.88%	19.48%

จากข้อที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค -아/어도 (-a/eodo) จำนวนมากที่สุด โดยกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ในขณะที่กลุ่มระดับกลางเลือกใช้ไวยากรณ์ที่ผิดในอัตราค่าเฉลี่ยร้อยละ 38.71 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มระดับสูง กลุ่มระดับกลางเลือกใช้ 먹어서 (meogeoseo), 먹고 (meokgo), 먹으면 (meogeumyeon) แทน -아/어도

(-a/eodo) ข้อที่ 7 ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้มากที่สุด คือ วิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค -아/어도 (-a/eodo) เช่นเดียวกับข้อที่ 1 ในขณะที่กลุ่มระดับกลางมีการเลือกใช้ไวยากรณ์ผิด คือ เลือกใช้ 맞지만 (matjiman), 맞아서 (majaseo), 맞고 (matgo), 맞는데 (manneunde), 맞으면 (majeumyeon) แทน -아/어도 (-a/eodo) เป็นต้น

ตารางที่ 14 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘하도’ (hado)

ข้อที่ 9	-아/어서 (-a/eoseo)	- (으)니까 (-eu)nikka)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	32.14%	67.86%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	32.26%	9.68%	3.22%	54.83%
กลุ่มระดับสูง	48.05%	15.58%	10.39%	25.97%
ข้อที่ 10	-아/어서 (-a/eoseo)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด	
เจ้าของภาษา	100%	-	-	
กลุ่มระดับกลาง	41.94%	9.67%	48.38%	
กลุ่มระดับสูง	45.45%	9.09%	45.45%	

จากข้อที่ 9 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยเชื่อมประโยค -(으)니까 (-eu)nikka) และ -아/어서 (-a/eoseo) ในอัตราสูงถึงร้อยละ 100 แต่นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้เพียงร้อยละ 52.78 ทั้งนี้เลือกใช้ไวยากรณ์อื่น เช่น 했더니 (haetdeoni), 하기에 (hagie), 하는 바에 (haneun barame), 하기 때문에 (hagi ttaemune) เป็นต้น ซึ่งกลุ่มระดับกลางมีการตอบผิด

มากกว่ากลุ่มระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 54.83 โดยเลือกใช้ 하도 (hado), 하면 (hamyeon), 했지만 (haetjim an), 하고 (hago), 했는데 (haenneunde) เป็นต้น ข้อที่ 10 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมประโยค -아/어서 (-a/eoseo) มากที่สุด สำหรับนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างนอกจากเลือกใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมประโยค -아/어서 (-a/eoseo) แล้ว ยังมีการเลือกใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมประโยค

ที่พ้องความหมายแต่ใช้รูปไวยากรณ์อื่น เช่น 많으니까 (maneunikka), 많기 때문에 (manki ttaemun e) พบการใช้ไวยากรณ์ผิดของนักศึกษาชาวไทย แบ่งได้เป็นสองลักษณะ 1) กลุ่มที่ไม่ทราบกฎการใช้คำวิเศษณ์ -하도 (-hado) 2) กลุ่มที่ทราบกฎการใช้คำวิเศษณ์ -하도 (-hado) แต่ไม่ทราบว่าต้องใช้กับ

วิภัติปัจจัยเชื่อมแสดงสาเหตุ คำตอบของนักศึกษาชาวไทย กลุ่มนี้ คือ การใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมที่แสดงความหมายอื่น เช่น 많고 (manko), 많더라도 (manteorado)

2.4 กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยค

ตารางที่ 15 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘아마’ (ama)

ข้อที่ 15	- (으)ㄹ 것이다 (- (eu)r geosida)	- (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda)	- (으)ㄴ 가 보다 (- (eu)n ga boda)	- 듯하다 (-deutada)	- 겠- (-get-)	คำตอบถูก อื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	57.14%	14.29%	7.14%	5.36%	1.79%	-	14.29%
กลุ่มระดับกลาง	-	4.84%	6.45%	-	-	9.68%	79.03%
กลุ่มระดับสูง	5.19%	12.99%	7.79%	1.30%	1.30%	27.27%	44.17%
ข้อที่ 18	-았/었나 보다 (-at/eonna boda)	- (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda)	-았/었을 것이다 (-at/eosseul geosida)	- 듯하다 (-deutada)	คำตอบถูก อื่น	คำตอบผิด	
เจ้าของภาษา	46.43%	48.21%	3.57%	1.79%			
กลุ่มระดับกลาง	9.68%	6.45%	-	-		83.87%	
กลุ่มระดับสูง	29.87%	5.19%	1.30%	-	1.30%	62.34%	

จากข้อที่ 15 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเนหลากหลายรูปแบบ เช่น - (으)ㄹ 것이다 (- (eu)r geosida), - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda), - (으)ㄴ 가 보다 (- (eu)n ga boda), - 듯하다 (-deutada), - 겠- (-get-) โดยเฉพาะ - (으)ㄹ 것이다 (- (eu)r geosida) ปรากฏอัตราการใช้มากที่สุด นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้ประโยคแสดงการคาดคะเนได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่มีอัตราการตอบถูกน้อยกว่าร้อยละ 20 กลุ่มตัวอย่างระดับสูงเลือกใช้ - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda) มากที่สุด และเลือกใช้รูปแบบที่เจ้าของภาษาไม่เลือกใช้ ได้แก่ 많은 모양이다 (maneun moyangida), 많아 보여요 (mana boyeoyo), 많을 텐데요 (maneul tendeyo) ในขณะที่กลุ่มระดับกลางส่วนใหญ่เลือกใช้ไวยากรณ์ผิดคิดเป็นร้อยละ 79.03 โดยมีการเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยค -아/어요 (-a/eoyo) ได้แก่ 많아요 (manayo) และวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคอุทาน ได้แก่

많구나 (mankuna), 많군요 (mankunyo) มากกว่าวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน ข้อที่ 18 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda) มากที่สุด รองลงมาคือ -았/었나 보다 (-at/eonna boda) นอกจากนี้ยังเลือกใช้ -았/었을 것이다 (-at/eosseul geosida), - 듯하다 (-deutada) ตามลำดับ นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มมีการเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเนเช่นกัน แต่อัตราการตอบถูกของแต่ละรูปแบบมีจำนวนน้อย กล่าวคือ นักศึกษาชาวไทยไม่ใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน แต่เลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยค-아/어요 (-a/eoyo) แทน

ผลการทดสอบทั้งข้อที่ 15 และ 18 มีนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากไม่เลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเนปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ 아마 (ama)

ตารางที่ 16 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘과연’ (gwayeon)

ข้อที่ 6	-군요 (-gunyo)	-네요 (-neyo)	- (으)ㄴ가 보다 (- (eu)n ga boda)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด	
เจ้าของภาษา	37.50%	55.36%	5.36%	-	1.79%	
กลุ่มระดับกลาง	1.61%	6.45%	-	83.83%	8%	
กลุ่มระดับสูง	3.90%	20.78%	-	55.83%	19.46%	
ข้อที่ 22	-군요 (-gunyo)	-네요 (-neyo)	-구나 (-guna)	- (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	1.79%	92.86%	3.57%	1.79%		
กลุ่มระดับกลาง	3.23%	22.58%	-	-	62.9%	11.29%
กลุ่มระดับสูง	2.60%	51.95%	-	-	31.17%	14.29%

จากข้อที่ 6 พบว่า เจ้าของภาษามีอัตราการใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการอุทานมากที่สุด โดยเลือกใช้ -네요 (-neyo), -군요 (-gunyo) และใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน - (으)ㄴ가 보다 (- (eu)n ga boda) นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มเลือกใช้ -네요 (-neyo), -군요 (-gunyo) เช่นกัน แต่มีอัตราการเลือกใช้น้อย เนื่องจากเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการบอกเล่าและแสดงการคาดคะเนจำนวนมาก กลุ่มระดับกลางคิดเป็นร้อยละ 83.83 กลุ่มระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 55.83 กลุ่มระดับสูงมีอัตราการตอบผิดมากกว่าระดับกลาง คำตอบที่ใช้คือ 높을까요 (nopeulkkayo), 높지요 (nopjiyo), 높을 줄 알았다 (nopeuljul aratda), 높을 것을 알 수 있어요 (nopeul geoseulalsu

isseoyo), 높더라고요 (nopdeoragoyo) ข้อที่ 22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้ -네요 (-neyo), -군요 (-gunyo) นอกจากนี้กลุ่มเจ้าของภาษายังเลือกใช้ -구나 (-guna), - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda) อีกด้วยซึ่งไม่พบไวยากรณ์ดังกล่าวในคำตอบของนักศึกษาชาวไทย เนื่องจากนักศึกษาชาวไทยส่วนใหญ่เลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการบอกเล่า -아/어요 (-a/eoyo) เป็นจำนวนมาก โดยอัตราการตอบผิดของกลุ่มระดับสูงมีมากกว่าระดับกลาง คำตอบที่ใช้คือ 깨끗해야 돼요 (kkaekkeutaeyad waeyo), 깨끗한 뿐만 아니라 (kkaekkeutanPpunmananira), 깨끗한 편이에요 (kkaekkeutanpyeonieyo), 깨끗하게 볼 수 있어요 (kaekkeutagebolsuisseoyo), 깨끗하더라고요 (kkaekkeutadeoragoyo) เป็นต้น

ตารางที่ 17 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัตติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘제발’ (jebal)

ข้อที่ 19	-아/어 주세요 (-a/ eojuseyo)	- (으) ㅂ시다 (- (eu) bsida)	- (으) 십시오 (- (eu) sipsio)	- (으)세요 (- (eu) seyo)	-기 바라다 (-gi barada)	คำตอบ ถูกอื่น	คำตอบ ผิด
เจ้าของภาษา	46.43%	16.07%	1.79%	28.57%	7.14%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	43.55%	-	3.23%	12.90%	-	1.61%	38.71%
กลุ่มระดับสูง	48.%	3.9%	1.30%	16.88%	1.30%	-	28.57%
ข้อที่ 21	-아/어라 (-a/eora)	-아/어(요) (-a/eoyo)	- (으)면 안 되겠니? (- (eu)myeon an doegenni?)		คำตอบถูก อื่น	คำตอบ ผิด	
เจ้าของภาษา	64.29%	33.93%	1.79%				
กลุ่มระดับกลาง	16.13%	40.32%	-		4.84%	38.7%	
กลุ่มระดับสูง	25.97%	41.56%	-		6.5%	25.97%	
			-				

จากข้อที่ 19 พบว่า มีการใช้วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่งและการชักชวนทั้งในกลุ่มเจ้าของภาษาและนักศึกษาชาวไทย โดยไวยากรณ์ที่มีอัตราการตอบมากที่สุด คือ -아/어주세요 (-a/eojuseyo) จากตารางข้างต้นกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้รูปแบบวิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคได้เหมือนกันกับเจ้าของภาษา ในขณะที่กลุ่มระดับกลางเลือกใช้เพียงแค่วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่งเท่านั้น ข้อที่ 21 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครอบครัวโดยแม่สั่งให้ลูกฟังคำพูด พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่ง -아/어라 (-a/eora) มากที่สุด ในขณะที่นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยค -아/어요 (-a/eoyo) มากกว่า -아/어라 (-a/eora) อัตราการตอบผิดพบว่าทั้งข้อที่ 19 และ 21 กลุ่มระดับกลางมีอัตราการตอบผิดมากกว่ากลุ่มระดับสูง โดยมีการเลือกใช้ไวยากรณ์ -아/어야 하다 (a/eoya hada), -았/었- (-at/eot-), -아/어야지 (-a/eoyaji) แสดงให้เห็นว่ายังมีนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางไม่ทราบว่าคำวิเศษณ์ 제발 (jebal) ควรจะใช้กับวิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่ง

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวม พบว่า นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับชาวเกาหลีมีความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มยังคงไม่สามารถใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

2. การศึกษาการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ พบว่า เจ้าของภาษามีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ได้ถูกต้องในอัตราที่สูงกว่า นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างในทุกประเภท นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมากกว่ากลุ่มระดับกลาง “กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัตติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยคและคำลงท้ายประโยค” เป็นกลุ่มคำวิเศษณ์ที่นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มมีปัญหาในการเลือกใช้หน่วยไวยากรณ์มากที่สุด โดยเฉพาะคำวิเศษณ์ 아마 (ama) มีการเลือกใช้ไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมผิดเป็นจำนวนมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาผู้วิจัยสรุปปัญหาและสาเหตุในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมได้ ดังนี้

1. การเลือกใช้ไวยากรณ์ร่วมกับคำวิเศษณ์ได้ถูกต้องแต่ไม่สามารถนำไปใช้ในบทสนทนาได้ถูกต้องอย่างสมบูรณ์ส่งผลให้คำตอบของกลุ่มตัวอย่างยังคงแตกต่างกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีนั้น สามารถสรุปข้อผิดพลาดได้ดังนี้

1.1 การใช้ไวยากรณ์พ้องหลายความหมายไม่ถูกต้อง สังเกตได้จากข้อที่ 13 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ไวยากรณ์กาลอนาคต -겠- (-get-) ในขณะที่เจ้าของภาษาไม่ใช้ในสถานการณ์มีคำว่าการกระทำทางเป็นประธานจึงไม่สามารถใช้กับไวยากรณ์ -겠- (-get-) ได้ การใช้ -겠- (-get-) เพื่อแสดงความตั้งใจจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งในอนาคตประธานต้องเป็นบุรุษที่ 1 และเป็นสิ่งที่มีชีวิตเท่านั้น ข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากนักศึกษาชาวไทยขาดความแม่นยำในกฎดังกล่าวจึงทำให้คิดว่าเลือกใช้ไวยากรณ์ที่บ่งบอกกาลอนาคตประเภทใดก็ได้ ผลการศึกษาการใช้ไวยากรณ์ -겠- (-get-) สอดคล้องกับการศึกษาของ Sangunsin (2018) ที่พบปัญหานักศึกษาชาวไทยไม่มีความแม่นยำในกฎการใช้ -겠- (-get-) ในเหตุการณ์ที่ผู้พูดแสดงความตั้งใจ จึงทำให้ไม่สามารถใช้ -겠- (-get-) ได้เหมือนกับเจ้าของภาษา เช่นเดียวกับข้อที่ 8 แม้ว่าไวยากรณ์ -(으)면 -(eu)myeon และ -다면 -(damyeon) จะใช้ในการสมมุติข้อเท็จจริงเหมือนกัน แต่ -(으)면 -(eu)myeon) ใช้ในการสมมุติข้อเท็จจริงที่มีความเป็นไปได้ในการเกิดเหตุการณ์สูง ส่วน -다면 (damyeon) ใช้ในเหตุการณ์ที่มีความเป็นไปได้ในการเกิดเหตุการณ์ต่ำหรือไม่เกิดเลย ซึ่งปัญหาที่พบดังกล่าวก็พบผลในทำนองเดียวกันกับงานของ Choi (2014) คือ ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวจีนไม่สามารถแยกแยะการใช้ -(으)면 (eu)myeon) และ -다면 (damyeon) ได้เช่นกัน เนื่องจากในภาษาจีนมีคำวิเศษณ์ที่สื่อความหมายว่าถ้าเพียงคำว่า “如果 (rúguǒ)” เหมือนกับภาษาไทยที่นิยมใช้คำว่า “ถ้า” ดังนั้นไวยากรณ์พ้องความหมายในภาษาเกาหลีจึงเป็นไวยากรณ์ที่มีแนวโน้มในการสร้างปัญหาการเลือกไวยากรณ์ที่จะนำไปใช้ร่วมกับคำวิเศษณ์ให้แก่ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวจีนและชาวไทย

1.2 การใช้คำกริยากับหน่วยปฏิเสธไม่ถูกต้อง ดังเช่นข้อที่ 5 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างไม่ทราบว่าไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ 못 (mot) ซึ่งเป็นหน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถจะไม่ใช้กับกริยาบอกสภาพ คำกริยาบอกสภาพจะใช้กับหน่วยปฏิเสธแสดงเจตนาได้เท่านั้น

1.3 การวางตำแหน่งของหน่วยปฏิเสธไม่ถูกต้อง เช่น ข้อที่ 16 กรณีกำกริยาที่ลงท้ายด้วย -하다 (hada) นักศึกษาชาวไทยมักใช้ความคุ้นชินในการวางตำแหน่งการเขียนภาษาไทยมาใช้วางหน่วยปฏิเสธในภาษาเกาหลี

1.4 การหลีกเลี่ยงการใช้วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการอุทานกับคำวิเศษณ์ สังเกตได้จาก ข้อที่ 22 และ 6 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างไม่มีความรู้สึกร่วมกับสถานการณ์จึงมองไม่เห็นถึงความจำเป็นในการใช้วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการอุทาน แม้ว่านักศึกษาชาวไทยจะเคยผ่านการเรียนประโยคอุทานมาแล้ว หรืออาจจะไม่ทราบว่าคำวิเศษณ์ดังกล่าวควรต้องใช้กับวิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคประเภทใด

1.5 การใช้ไวยากรณ์โดยไม่คำนึงถึงบริบทสนทนา สังเกตได้จาก ข้อที่ 2 นักศึกษาชาวไทยใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธคู่กับคำวิเศษณ์ 절대로 (jeoldaero) ได้ถูกต้องโดยตอบว่า 앞으로 이 같은 잘못을 절대로 하지 않아요/안 해요 (apeuro i gateun jalmo seul jeoldaero haji anayo/an haeyo) แต่ไม่ปรากฏการใช้ -겠- (-get-) เหมือนกับเจ้าของภาษา เนื่องจากนักศึกษาชาวไทยพิจารณาเฉพาะกฎการใช้และความหมายของประโยคซึ่งเป็นการมองจากจุดย่อย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาชาวไทยจะต้องดูบริบทของบทสนทนาโดยรวม เพราะบริบทเป็นองค์ประกอบที่ทำให้สามารถเข้าใจประโยคที่ต้องการสื่อสารนอกเหนือจากการดูแค่คำวิเศษณ์ เห็นได้ว่าการเลือกใช้ไวยากรณ์รวมของนักศึกษาชาวไทย เป็นไปตามที่ Yong และ Talaeyeon (2016) ได้กล่าวว่าหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมเป็นเรื่องที่ไม่อาจใช้การคาดเดาเพียงแค่ว่าความหมายของคำวิเศษณ์และไวยากรณ์ได้ แต่เป็นเรื่องของการต้องจดจำว่าหน่วยไวยากรณ์ใดที่สามารถปรากฏรวมกับคำวิเศษณ์ใดได้บ้าง จึงเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนภาษาเกาหลีที่ต้องเรียนรู้ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยในการใช้ภาษาเกาหลีตลอดเวลา ดังนั้นวิธีการสอนจำเป็นต้องทำ

ควบคู่กัน คือ เริ่มจากการสอนกฎการใช้คำวิเศษณ์กับหน่วยไวยากรณ์ จากนั้นนำเสนอตัวอย่างที่ปรากฏการใช้ในสถานการณ์จริง และฝึกสังเกตทั้งบริบทสนทนาว่าจำเป็นจะต้องใช้ไวยากรณ์อื่นประกอบพร้อมด้วยหรือไม่ การสอนในลักษณะเช่นนี้จะทำให้นักศึกษาชาวไทยไม่เพียงแต่จะเข้าใจหลักไวยากรณ์ แต่ยังสามารถสื่อสารความหมายได้เป็นที่ยอมรับตามมาตรฐานของเจ้าของภาษาด้วย

2. การเลือกใช้ไวยากรณ์ที่ไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ สามารถสรุปข้อผิดพลาดได้ดังนี้

2.1 การใช้ไวยากรณ์แสดงกาลไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ สังเกตได้จาก ข้อที่ 2 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างตอบ 끝나갔어요 (kkeunnagasseoyo) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 이제 (ije) จำนวนมาก 이제 (ije) เป็นคำวิเศษณ์ที่สามารถใช้ได้ทั้งกาลปัจจุบัน อดีต และอนาคต ในข้อคำถามใช้คำกริยา 끝나가다 (kkeunnagada) ซึ่งมีความหมายว่า “เสร็จไป (go to the end)” เป็นคำกริยาที่แสดงความต่อเนื่องของการกระทำ โดยมีโครงสร้างมาจาก 끝나다 (kkeunnada) (เสร็จ) + -어 가다 (-eo gada) (...ดำเนินไป) เมื่อนำคำทั้งสองมาประกอบกลายเป็นคำเดียวจะใช้กับเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ใกล้ถึงจุดสิ้นสุด ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงใช้ร่วมกับวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน -아/어요 (-a/eo(yo) หรือไวยากรณ์ -고 있다 (-go itda) นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างสับสนการใช้คำกริยาระหว่าง 끝나가다 (kkeunnagada) ที่มีความหมายใกล้เคียงกันกับ 끝나다 (kkeunnada) ในการนำมาใช้กับคำวิเศษณ์ 이제 (ije) จึงส่งผลต่อการเลือกหน่วยแสดงกาล จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว

2.2 การใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ นักศึกษานำกฎการใช้ภาษาไทยมาใช้กับภาษาเกาหลี สังเกตได้จาก ข้อที่ 15 และ 18 มีนักศึกษาชาวไทยจำนวนมากไม่เลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเนกับคำวิเศษณ์ที่สื่อความหมายในการคาดคะเน คำว่า 아마 (ama) แปลเป็นภาษาไทยว่า “คง อาจจะ” อยู่แล้ว นักศึกษาชาวไทยจึงไม่ใช้ไวยากรณ์ที่แสดงถึงการคาดคะเนปรากฏกับผู้สอนจำเป็นต้องทำหน้าที่ช่วยชี้ให้เห็นความต่างในการใช้

คำวิเศษณ์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี นอกจากนี้ ควรนำคำวิเศษณ์ 아마 (ama) และวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน (으)ㄹ 것이다 (eu)r geosida), (으)ㄴ 것 같다 (eu)n geot gatda) มาประกอบใช้เป็นโครงสร้างสำเร็จรูป 아마... (으)ㄹ 것이다 (ama... (eu)r geosida), 아마... (으)ㄴ 것 같다 (ama... (eu)n geot gatda) จะช่วยลดความผิดพลาดของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างในส่วนของ การเลือกไวยากรณ์มาใช้ร่วม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการนำไปสู่การเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทย โดยจะต้องให้ความสำคัญในการจดจำทั้งความหมายของคำวิเศษณ์และหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏรวม รวมทั้งผู้สอนเองก็ต้องปรับเปลี่ยนวิธีการสอนโดยให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวด้วย ทั้งนี้จากผลการศึกษาที่พบว่า “กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยคและคำลงท้ายประโยค” เป็นกลุ่มคำวิเศษณ์ที่นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการเลือกใช้ไวยากรณ์มากที่สุด ผู้วิจัยได้นำหลักการสอนคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกันในภาษาอังกฤษของ Lewis (Ed.) (2000) มาเป็นแนวทางการเรียนรู้กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยคและคำลงท้ายประโยค โดยเสนอขั้นตอนในการเรียน 3 ขั้นตอน คือ การสังเกต การคาดคะเน การทดลองใช้ รายละเอียดดังนี้

ขั้นแรก คือ การสังเกต ให้นักศึกษาชาวไทยได้สังเกตคำวิเศษณ์ที่ปรากฏในบทสนทนาหรือเนื้อเรื่อง ระบายเน้นคำวิเศษณ์และบอกได้ว่าเป็นคำวิเศษณ์ทั่วไปหรือคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวม ในกรณีที่ เป็นคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมนักศึกษา จำเป็นต้องระบายเน้นไวยากรณ์เพิ่ม เพื่อจะได้สังเกตเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสอง

ขั้นที่สอง คือ การคาดคะเน นักศึกษาเรียนรู้โดยวิธีการคาดคะเนความหมายและวิธีใช้ได้โดยวิธีการให้ความช่วยเหลือของผู้สอน เช่น ผู้สอนนำเสนอรูปแบบโครงสร้างที่ปรากฏทั้งสองส่วน เช่น คำวิเศษณ์ 아마 (ama)

ที่ต้องมีไวยากรณ์คาดคะเนปรากฏร่วมเสมอ **아마... (으)ㄴ 것이다** (ama... (eu)r geosida), **아마... (으)ㄴ 것 같다** (ama... (eu)n geot gatda) คำวิเศษณ์ **제발** (jebal) ที่ต้องมีวิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่ง **제발** (jebal) ... **아/어주세요** (a/eojuseyo), **제발** (jebal) ... **아/어라** (a/eora), **제발** (jebal) ... **(으)세요** ((eu)seyo) คำวิเศษณ์ **과연** (gwayeon) ที่ต้องมีวิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงอุทาน **과연** (gwayeon) ... **네요** (neyo), **과연** (gwayeon) ... **군요** (gunyo) เป็นต้น เมื่อนักศึกษาเห็นรูปแบบโครงสร้างดังกล่าวอาจจะทำให้นักศึกษาคาดคะเนวิธีการใช้ ตำแหน่งการวาง คำวิเศษณ์และไวยากรณ์ รวมทั้งความหมายของประโยคที่ปรากฏทั้งคำวิเศษณ์และไวยากรณ์ได้ นอกจากนี้ นักศึกษายังสามารถคาดคะเนไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมได้อีก ทั้งนี้คำวิเศษณ์สามารถปรากฏร่วมกับไวยากรณ์ได้หลากหลายรูปแบบแต่ต้องเป็นไวยากรณ์ที่มีความหมาย คล้ายคลึงหรือเหมือนกัน เพราะฉะนั้นการทำ ความเข้าใจเกี่ยวกับไวยากรณ์จากรูปแบบโครงสร้างดังกล่าวจะช่วยให้ นักศึกษาเกิดการเรียนรู้โดยการคาดคะเนและนำไปต่อยอด สูดท้ายนำตัวอย่างประโยคมาเปรียบเทียบความสมบูรณ์ของ ประโยค ประโยคที่มีทั้งคำวิเศษณ์และไวยากรณ์ปรากฏร่วม ประโยคที่ปรากฏเพียงคำวิเศษณ์หรือไวยากรณ์ นำประโยค มาเปรียบเทียบจนนักศึกษามีความสามารถประเมินระดับ ความสมบูรณ์ของประโยคทั้งสามได้ และคาดคะเนถึงสาเหตุ ที่ทำให้ประโยคทั้งสามมีความสมบูรณ์แตกต่างกัน

ขั้นที่สาม คือ การทดลองใช้ ฝึกให้นักศึกษา ชาวไทยสามารถนำคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม ที่ได้เรียนมาใช้สื่อสารด้วยตนเอง โดยเริ่มจากการให้ นักศึกษาชาวไทยทำแบบฝึกหัดและทำกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกหัดการสอนคำปรากฏร่วมภาษาอังกฤษ ในงานวิจัยของ ปริมา มัลลิกะมาส (Mallikamas, 2003)

มายกตัวอย่างและดัดแปลงแบบฝึกหัดเพื่อประยุกต์ใช้ กับการสอนคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมใน ภาษาเกาหลี ดังนี้

แบบฝึกหัดที่ 1 จงวงกลมไวยากรณ์ 1 ไวยากรณ์ ในแต่ละข้อที่ไม่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

[아마]: (으)ㄴ 것 같다 (으)ㄴ 것이다 (으)ㄴ 시다

[제발]: 아/어주세요 (으)세요 (으)ㄴ 것 같다

[과연]: 군요 네요 (으)세요

แบบฝึกหัดที่ 2 ในแต่ละประโยคต่อไปนี้มีข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ไวยากรณ์ปรากฏร่วมไม่ถูกต้องอยู่ 1 ตำแหน่ง จงวงกลมคำที่ผิดและเติมคำตอบที่ถูกต้องไว้ในวงเล็บท้ายข้อ

ตัวอย่าง

친구가 아마 안 (으)요. [올 거예요]

제발 수업시간을 지키는군요. []

설악산에 와보니 단풍이 과연 아름다운 것 같아요. []

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัญหา การใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม โดยใช้ระดับ ความรู้ทางด้านภาษาของนักศึกษาชาวไทยเป็นปัจจัยหลักใน การศึกษา ซึ่งอาจจะไม่ครอบคลุมถึงปัจจัยอื่น ๆ ประเด็น ที่น่าสนใจควรศึกษาครั้งต่อไป ควรนำปัจจัยสภาพแวดล้อมในการเรียนภาษาเกาหลีมาเป็นปัจจัยในการศึกษา กล่าวคือ นำนักศึกษาชาวไทยที่ศึกษาภาษาเกาหลีในสถาบัน การศึกษาไทยเปรียบเทียบกับนักศึกษาชาวไทยที่ศึกษา ภาษาเกาหลีในสถาบันการศึกษาเกาหลี อาจจะทำให้ ผลการใช้ออกมาแตกต่าง จะช่วยทำให้มองเห็นภาพรวม ในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม ได้ดีมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- Choi, H. Y. (2014). *A study of acquisition of concord adverbs by Chinese learners of Korean*. (Master's thesis, Ewha Womans University).
- Dursun, E. (2014). *Research on the education of Korean modal adverbs for Turkish learners*. (Master's thesis, Seoul National University).
- Hee, R. C. (2004). An analysis of concord adverbial construction: Downward unbounded discontinuities and indexed phrase structure grammar. *The Linguistic Society of Korea*, (38), 183–225.
- Kim, K. H. (1996). *A study on adverbials in present-day Korean*. (Doctoral's thesis, Seoul National University).
- Ladhuy, K. (2013). *A study on teaching method of Korean adverb of degree's synonyms for Thai learners*. (Master's thesis, Sookmyung Woman's University).
- Lewis, M. Ed. (2000). *Teaching collocation: Further developments in the Lexical approach*. Oxford: Oxford University Press.
- Li, X. (2010). *Research on the education of Korean modal adverbs for Chinese learners*. (Master's thesis, Seoul National University).
- Mallikamas, P. (2003). The role of collocation in the development of English language skills. *Pasaa Paritat Journal*, (20), 62–76. [In Thai]
- National Institute of the Korean Language. (2011). *Research on Korean language education vocabulary content development (Stage 2)*. Retrieved from <https://www.korean.go.kr>
- Park, Y. (2018). *The Effect of proficiency, residence period, and exposure time on Thai learners' understanding of Korean irony expressions*. (Master's thesis, Ewha Womans University).
- Sanguansin, S. (2018). *A study on the acquisition of '-get-' and '-(eu)l geosi-' of Thai learners of Korean*. (Master's thesis, Ewha Womans University).
- Yiping, P. (2017). *A study on teaching and learning conjecture modality adverbs for Chinese learners*. (Master's thesis, Seoul National University).
- Yong, J. C. & Talaeyeon. (2016). Second language acquisition of Korean concord adverbs by adult Chinese speakers. *Urimalgeul*, (69), 121–153.
- Yuan, W. (2020). *A study on Korean modal adverbs education for Chinese learners*. (Master's thesis, Inha University).
- Yun, J. H. (2016). *A study on use aspect of Korean concord adverbs by Chinese Korean learners: based on learner's composition*. (Master's thesis, Dongguk University).

